

Sygn. akt VII U 1148/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2018 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonej A. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 sierpnia 2018 r. ubezpieczona nie została uznana za osobę niezdolną do pracy. Rozstrzygnięcie ww. decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 29 sierpnia 2018 r., znak: (...) k. 367, tom I a.r.).

A. S. w dniu 1 października 2018 r. złożyła odwołanie od ww. decyzji z dnia 29 sierpnia 2018 r., znak: (...) W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że nie zgadza się z oceną jej stanu zdrowia, dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Podkreśliła, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił całej dokumentacji medycznej dotyczącej przebiegu jej leczenia i przebytych zabiegów operacyjnych, w tym zaświadczeń o stanie zdrowia i badań (...) z 2017 r. Lekarze Orzecznicy ZUS oparli się jedynie na badaniach usg i rtg z lat 2013-2014 oraz niepełnej dokumentacji z 2017 r., natomiast przedmiotowe badanie przeprowadzili w sposób pobieżny i niepełny, ignorując jej zły stan zdrowia, który ma wpływ na jej codzienną egzystencję. Ubezpieczona podała, że od wielu lat cierpi na silne dolegliwości kręgosłupa, które zaburzają u niej zdolności manualne kończyn górnych, przez co nie może wykonywać wyuczonego zawodu masażystki. Wskazała, że przeprowadzone u niej leczenie operacyjne jedynie usunęło niektóre skutki choroby, jednak nie wpłynęło na poprawę jej stanu zdrowia pod względem odzyskania pełnej sprawności obu rąk. Podkreśliła, że jej stan zdrowia nie rokuje poprawy, albowiem schorzenie na które cierpi ma charakter progresywny i nie daje szans na całkowite wyleczenie. Z tego względu niemożliwy jest jej powrót do wyuczonego zawodu masażystki, który wymaga bardzo dobrej sprawności fizycznej. Dodała, że Lekarz Orzecznik ZUS z niewiadomych dla niej względów, zmienił numer statystyczny choroby zasadniczej z M51 na M17. Symbol M51 dotyczy zupełnie innego schorzenia o wiele bardziej poważnego, czego skutkiem było przeprowadzenie u niej aż trzech zabiegów operacyjnych. Stwierdziła, że na tej podstawie, organ rentowy orzekł w stosunku do niej częściową

niezdolność do pracy na okres do dnia 30 czerwca 2018 r. Ubezpieczona wskazała także, że legitymuje się orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności ze wskazaniem symbolu 05-R i 10-N, co w istotny sposób ogranicza jej aktywność fizyczną i zdolność do samodzielnego funkcjonowania. W konkluzji odwołania, ubezpieczona wniosła więc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jej rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 1 października 2018 r. k. 3-6 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w dniu 5 października 2018 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2018 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy. Na tej podstawie, decyzją z dnia 29 sierpnia 2018 r., znak:(...) organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 października 2018 r. k. 7 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. S., urodzona w dniu (...) jest z zawodu masażystką. W okresie od dnia 1 maja 2003 r. do dnia 30 listopada 2010 r. ubezpieczona była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w M. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku masażystki. W dniu 18 marca 2011 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym pierwszy wniosek o przyznanie na jej rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do którego załączyła informację o okresach składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy. Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 18 kwietnia 2011 r. rozpoznał u ubezpieczonej znaczne ograniczenie ruchomości stawu kolanowego lewego z obrzękiem po operacji artroskopii oraz zespół bólowy korzeniowy szyjny po operacji dyscektomii odcinków C5-C6 i C6-C7. Na tej podstawie Lekarz Orzecznik ZUS orzekł w stosunku do ubezpieczonej okresową częściową niezdolność do pracy od dnia 31 grudnia 2011 r. do dnia 30 października 2009 r. W związku z powyższym decyzją z dnia 20 maja 2011 r., znak: I (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do dnia 31 grudnia 2011 r. Kolejnymi decyzjami organu rentowego, prawo ubezpieczonej do w/w świadczenia było przedłużane na dalsze okresy. Ostatecznie decyzją z dnia 8 stycznia 2018 r., znak: (...), prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy zostało przyznane na okres do dnia 30 czerwca 2018 r. (wniosek z dnia 18 marca 2011 r. wraz z załącznikami k. 1-12, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 18 kwietnia 2011 r. k. 21, decyzja z dnia 20 maja 2011 r., znak: I (...), k. 51-52 i nast., decyzja z dnia 8 stycznia 2018 r., znak:(...), k. 354, tom I a.r.).

Ubezpieczona A. S. legitymuje się orzeczeniem Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 30 listopada 2018 r. o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z powodu schorzenia oznaczonego symbolem 05-R na okres do dnia 30 listopada 2020 r. (orzeczenie z dnia 30 listopada 2018 r. k. 56 a.s.).

Z uwagi na zbliżający się upływ terminu, na jaki zostało przyznane ubezpieczonej ww. świadczenie, w dniu 30 maja 2018 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W toku postępowania wyjaśniającego, ubezpieczona została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 17 lipca 2018 r. stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Na skutek wniesienia sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2018 r. potwierdziła ustalenia dokonane przez Lekarza Orzecznika ZUS, wskazując, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (wniosek z dnia 30 maja 2018 r. k. 357-358, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 lipca 2018 r. k. 361, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 sierpnia 2018 r. k. 365, tom I a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy w dniu 29 sierpnia 2018 r. wydał decyzję (znak: (...)), mocą, której odmówił ubezpieczonej A. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana na badanie do Komisji

Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2018 r. nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy (decyzja z dnia 29 sierpnia 2018 r., znak:(...)k. 367, tom I a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, A. S. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 2 listopada 2016 r. k. 3 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa i ortopedy celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna, czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, a także jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie), to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 15 października 2018 r. k. 9 a.s.).

W opinii z dnia 8 listopada 2018 r., biegły sądowy z zakresu neurologii i psychiatrii dr n. med. B. Z. wskazał, że w aktualnym stanie zdrowia u badanej nie występuje ani ostra ani podostra faza zapalenia korzeni nerwowych. Drugie badanie (...) wykazało niewielkie cechy uszkodzenia korzeni nerwowych z dolnego odcinka szyjnego oraz osłabione przewodnictwo na poziomie nadgarstków. Badana była trzykrotnie operowana na dyskopatię szyjną i lędźwiową. Niewielkie objawy ubytkowe w stanie neurologicznym mogą wynikać prawdopodobnie ze zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa i jako skutek leczenia operacyjnego. Z punktu widzenia neurologicznego schorzenia kręgosłupa są w fazie remisji i nie powodują niezdolności do pracy, zważywszy że badana pracowała nie tylko jako masażystka. U badanej występują również schorzenia niektórych stawów obwodowych, zwłaszcza lewego kolana. W konkluzji opinii biegły sądowy wskazał także, że w przypadku ubezpieczonej, decydująca będzie opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii (opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii i psychiatrii dr n. med. B. Z. z dnia 8 listopada 2018 r. k. 26-27 a.s.).

W opinii z dnia 11 grudnia 2018 r. biegły sądowy z zakresu (...) rozpoznał u ubezpieczonej dyskopatię lędźwiową – stan po leczeniu operacyjnym, dyskopatię szyjną – stan po leczeniu operacyjnym, niewielkie zmiany dyskopatyczne w obrębie kręgosłupa piersiowego, stan po uszkodzeniu więzadła krzyżowego przedniego i łąkotki przyśrodkowej kolana lewego z hondromalacją 3 i 4 stopnia. Biegły wskazał, że analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie, pozwalają stwierdzić, że badana nie utraciła zdolności do pracy. Zaznaczył, że wprawdzie w obrębie kręgosłupa występują zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne i to zarówno w odcinku szyjnym jak i w odcinku lędźwiowym, ale przeprowadzone leczenie operacyjne neurochirurgiczne przyniosło bardzo dobry efekt w tym sensie, że nie występują objawy przepukliny nawrotowej ani stenozy kanału kręgowego ani też ucisku na rdzeń kręgowy ani struktury nerwowe. Zakres ruchu kręgosłupa jest wystarczająco dobry, a ruchy są wykonywane bez jakichkolwiek objawów zespołu bólowego. Nie są obecne również objawy neurologiczne odkręgosłupowe o charakterze podrażnieniowym lub ubytkowym, co potwierdza badanie biegłego lekarza neurologa. Także w zakresie kończyn nie występuje istotna dysfunkcja. Wprawdzie w obrębie kolana doszło do uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego i łąkotki przyśrodkowej, ale wyprost obu kolan jest pełen, bez blokowania, zgięcie kolan wystarczająco dobre oraz umożliwiające nawet przykucnięcie. Nie występują kliniczne objawy blokowania (łąkotkowe) ani objawy niestabilności. Siła mięśniowa jest osłabiona po stronie lewej, ale wystarczająco dobra (80% prawidłowej siły). Poza tym w obrębie stawów kończyn nie występują inne zmiany. Ruchy w tych stawach są prawidłowe. Chwytność jest prawidłowa. Wydolność chodu jest wystarczająco dobra. Powyższe pozwala na wykonywanie pracy biurowej i masażystki. Na tej podstawie biegły nie stwierdził występowania u odwołującej zarówno częściowej, jak i całkowitej niezdolności do pracy (opinia biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 11 grudnia 2018 r. k. 39-41 a.s.).

Na rozprawie w dniu 18 marca 2019 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe. Ubezpieczona wniosła również o przeprowadzenie dowodu z ustnych opinii uzupełniających w/w biegłych sądowych oraz z zeznań świadka M. D. i M. S.. Sąd postanowił jednak oddalić w/w wnioski dowodowe (protokół rozprawy z dnia 18 marca 2019 r. k. 72-73 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku niniejszego postępowania został przeprowadzony dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii dr n. med. B. Z. (k. 26-27 a.s.) oraz z zakresu (...) (k. 39-41 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych przez biegłych sądowych opiniach należy podzielić w całości. Opinie te zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonej. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Biegli wydający opinie wskazali bowiem jednomyślnie, że odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy. Podkreślenia wymaga również, że biegli sądowi opiniujący w niniejszej sprawie w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Samo niezadowolenie strony z treści opinii biegłych sądowych, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego, czy też kolejnych biegłych, bądź dopuszczania dowodu z opinii uzupełniających. Zdaniem Sądu opinie biegłych sądowych wskazanych powyżej specjalności spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych, które zostały określone w art. 278 k.p.c. i 285 k.p.c., a także w art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2018 r. poz. 1270).

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe strony odwołującej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka – rehabilitanta odwołującej M. D. oraz z zeznań świadka - męża odwołującej M. S. na okoliczność stanu zdrowia odwołującej i jej zdolności do pracy, gdyż dowód z zeznań w/w świadków byłby nieprzydatny dla ustalenia obiektywnej niezdolności do pracy, albowiem okoliczności te wymagają wiedzy specjalnej, której Sąd nie może czerpać z innych źródeł niż opinie biegłych sądowych z danej dziedziny. Brak było też podstaw do przeprowadzenia dowodu z ustnych opinii uzupełniających przez biegłych sądowych opiniujących w niniejszej sprawie, albowiem w opiniach głównych biegli szczegółowo opisali stan zdrowia odwołującej i zgodnie oraz tożsamo stwierdzili, że brak jest podstaw do stwierdzenia niezdolności ubezpieczonej do pracy. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2018 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści ww. regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego

łącącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczoną A. S. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, albowiem odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd Okręgowy uwzględnił opinie wydane przez biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowych opiniach nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadają schorzeniom ubezpieczonej. Opinie wydali po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. W ocenie Sądu Okręgowego biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczyni schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa i ortopedy wynika, że występujące u A. S. schorzenia nie stanowią przeciwwskazania do wykonywania przez nią pracy zarobkowej. W ocenie wskazanych powyżej biegłych sądowych odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego oceny powyższej w niczym nie może zmienić przekonanie ubezpieczonej o złym stanie jej zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68).

W toku postępowania odwołująca przedłożyła także orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności z dnia 30 listopada 2018 r., jednak orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane w trybie przepisów ustawy z 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych nie jest równoznaczne z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS wydanym w trybie przepisów ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie wywiera skutków prawnych, jakie ustawa łączy z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS (por. wyrok NSA w W. z dnia 26 lipca 2001 r. (...) SA 386/01). Z orzeczenia wynika, że została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od grudnia 2013 r. do listopada 2020 r., ale może wykonywać pracę na otwartym rynku pracy na stanowisku przystosowanym do niepełnosprawności.

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie ubezpieczonej było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć odwołującej wraz z pouczeniem.